

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen Mgr. Lenkou Konvalinovou, LL.M., advokátkou se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2022, č. j. 18 A 66/2022-52,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Lenky Konvalinové, LL.M., advokátky.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále též „magistrát“) rozhodl dne 26. 9. 2019 podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“) o zadržení řidičského průkazu žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, neboť se žalobce dne 13. 5. 2019 v době kolem 9:17 hod přes výzvu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Magistrát rozhodoval ve věci podruhé, neboť jeho předchozí rozhodnutí ze dne 18. 6. 2019 žalovaný zrušil pro nedostatečné zjištění skutkového stavu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019 zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Poukázal především na to, že žalobce již byl pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona, neboť se odmítl v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona podrobit nejprve orientačnímu dechovému

vyšetření ke zjištění, zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, a následně i odbornému lékařskému vyšetření. Odvolací námitky týkající se zákonnosti výzvy k podrobení se vyšetření, postupu policistů a neodmítnutí podrobit se vyšetření žalovaný vypořádal odkazem právě na pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku ze dne 11. 11. 2019. Dále uvedl, že správní orgány nemají možnost zohlednit jiná než zákonem stanovená kritéria, neboť zákon podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74, při zadržení řidičského průkazu nepřipouští správní uvážení o aspektech jednání přestupce. Dodal, že se magistrát zabýval také okolnostmi zadržení řidičského průkazu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, č. 3749/2018 Sb. NSS. K tomu doplnil, že žalobce porušil významný zájem společnosti na zjištění jeho možného ovlivnění jinou návykovou látkou, čímž došlo k naplnění „materiální“ podmínky pro zadržení řidičského průkazu.

II.

[3] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vycházel z rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27, který se zabýval rozsahem zákonné povinnosti odůvodnit rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Správním orgánům pak vytkl, že neoznačily konkrétní skutkové okolnosti, pro které bylo dle nich potřebné zadržet žalobci řidičský průkaz do pravomocného rozhodnutí o přestupku. Žalovaný pouze odkázal na rozsudek č. j. 5 As 74/2010-74, ačkoliv si musel být vědom, že se jedná o překonanou rozhodovací praxi. K tomu konstatoval, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a doplnil obecné úvahy, proč toto jednání zákonodárce považuje za škodlivé. Neprovedl však žádnou úvahu s ohledem na konkrétní okolnosti a shromážděné podklady. To vše za situace, kdy žalobce poukazoval na překvapivost postupu policie a na to, že řidičský průkaz potřebuje k výkonu povolání. Nadto opakovaně upozorňoval na nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu dle rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27. Žalovaný podle městského soudu rovněž rezignoval i na vypořádání dalších námitek, včetně těch zpochybňujících dostatečné zjištění skutečného stavu věci. Zejména ponechal bez reakce námitku žalobce, že před 9:43 hod. souhlasil s tím, že se podrobí odbornému lékařskému vyšetření, k čemuž navrhl provedení řady důkazů. Dále žalovaný opomněl vypořádat námitky, že nebyl řádně poučen o následcích nepodrobení se výzvě zasahujících policistů a že výzva zasahujících policistů nebyla provedena v souladu se zákonem; jde přitom o součást hodnocení, zda zadržení řidičského průkazu proběhlo v souladu se zákonem. Ostatně na nutnost zjištění těchto skutečností žalovaný upozorňoval magistrát již ve svém původním zrušujícím rozhodnutí. K jejich řádnému vypořádání ovšem nedošlo ani v souběžně vedeném řízení o spáchání přestupku, na jehož závěry žalovaný nyní odkazoval. Takový postup (odkaz na rozhodnutí v paralelně vedeném řízení) nadto nelze aprobovat.

III.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Namítl, že správní orgány v souladu se závěry rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27 posoudily konkrétní přestupkové jednání žalobce a jeho společenskou škodlivost (nebezpečnost), což vyústilo v zadržení řidičského průkazu. Skutečnost, že neposoudily výpis z karty řidiče, jak stěžovateli vytýká městský soud, nemohla mít žádný vliv na posouzení, zda žalobci má být řidičský průkaz zadržen; naopak to mohlo jeho situaci zhoršit, neboť má celkem 7 záznamů.

[6] Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a věc předložil k rozhodnutí rozšířenému senátu, neb rozsudky č. j. 5 As 74/2010-74 a č. j. 10 As 174/2017-27 dospívají k protichůdným závěrům, přičemž prvně uvedený rozsudek není judikturním excesem, jak se uvádí v rozsudku desátého senátu. Byl považován za ustálenou rozhodovací praxi a navázaly na něj Krajské soudy v Praze a v Ústí nad Labem. Překonání judikatury probíhá předložením věci rozšířenému senátu, nikoliv vydáním novějšího rozhodnutí s odlišným právním názorem.

[7] Městský soud podle stěžovatele pochybil i tím, pokud mu vytýká, že vypořádal odvolací námitky odkazem na rozhodnutí, jimž byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku. Cílem tohoto řízení je prokázat spáchání přestupku (u zadržení řidičského průkazu postačuje pouze prokázání podezření), je proto zřejmé, že veškeré skutkové námitky žalobce byly nedůvodné i v řízení týkajícím se podezření ze spáchání přestupku (o zadržení řidičského průkazu). Tento odkaz nemohl žalobce na jeho právech nijak zkrátit, neboť mu byl obsah rozhodnutí o přestupku nepochybně znám. Jestliže už byly příslušné námitky žalobce jednou vypořádány, byť v jiném rozhodnutí, není nutné je vypořádávat znovu. Nadto se v posuzované věci jedná o úzce související rozhodnutí, což je zjevné i z obsahové totožnosti uplatněných námitek.

[8] Závěrem stěžovatel dovodil, že po vydání rozhodnutí o přestupku, které bylo aprobevováno městským soudem, neměla být žaloba v nynější věci projednána. Žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, neboť doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby uloženého zákazu činnosti dle rozhodnutí o přestupku. Rozsudek městského soudu je tak bezpředmětný, neboť stěžovatel bude po zrušení svého rozhodnutí postupovat podle § 92 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (myšleno zřejmě § 90 odst. 4, pozn. soudu).

[9] Pro výše uvedené navrhl zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že se ztotožňuje se závěry městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele. Dále upozornil na to, že tvrzení stěžovatele o 7 záznamech v kartě řidiče žalobce je zavádějící. Oněch 7 bodů žalobce obdržel za jednání ze dne 13. 5. 2019, o němž se vedou obě související řízení. V druhém z těchto řízení dospěl městský soud k závěru, že rozhodnutí stěžovatele o uložení přestupku je částečně nepřezkoumatelné, neboť se žalobce nedopustil překročení povolené rychlosti. Žalobce se vymezil rovněž proti úvaze stěžovatele, že žaloba neměla být ani projednána a proti tomu stěžovatel po zrušujícím rozsudku městského soudu řízení o odvolání zastavil.

Zdůraznil, že stěžovatel je vázán závazným právním názorem soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Dle § 118a odst. 1 písm. e) silničního zákona (důraz přidán soudem) [p]olicista *může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtažením vozidla, jestliže řidič se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*

[14] Dle § 118b odst. 1 silničního zákona (důraz přidán soudem) [p]olicista *je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Po zadržení řidičského průkazu oznámí policista bez zbytečného odkladu zadržení řidičského průkazu registru řidičů, u zabraněných řidičů příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.*

[15] Dle § 118c odst. 1 silničního zákona (důraz přidán soudem) „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož *lze* rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu“.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že městský soud nijak nepochybil, pokud žalobu žalobce projednal, přestože před vydáním rozsudku v nynější věci byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona. Jak již konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 12. 2009, č. j. 7 As 69/2008-47: „O zásahu do práv jednotlivce rozhodnutím o zadržení řidičského průkazu není pochyb.“ Současně odmítl, že by rozhodnutí vydané podle § 118c odst. 1 silničního zákona bylo pouze předběžným ve vztahu k dalšímu řízení: Poukázal na to, že (důraz přidán) „zadržení řidičského průkazu není spojeno s povinností správního orgánu či orgánu činného trestním řízením zahájit přestupkové či trestní řízení. Přestupkové ani trestní řízení není zákonem stanoveným pokračováním řízení o zadržení řidičského průkazu, byť zpravidla je skutečně následně zahájeno, a to orgánem odlišným od orgánu zadržujícího řidičský průkaz. (...) *Skutečnost, že je oprávněným orgánem rozhodnuto o spáchání přestupku nebo trestného činu a uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel také není potvrzením zákonnosti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu; aprobej pouze úvahu správního orgánu rozhodujícího o zadržení řidičského průkazu o tom, že řidič bude podroben přestupkovému nebo trestnímu řízení, v němž mu zákaz činnosti hrozí. Orgán rozhodující o přestupku nebo trestném činu se ovšem nijak nezabývá a ani nemůže zabývat zákonností*

pokračování

postupu a rozhodnutí orgánu, který o zadržení řidičského průkazu rozhodl a důsledky nezákonnosti takového rozhodnutí nemůže nijak zhojit.“

[17] K argumentaci stěžovatele je třeba zdůraznit, že smyslem zadržení řidičského průkazu je zamezit osobě řídit motorová vozidla, dokud nebude o jejím skutku rozhodnuto. Rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu má nicméně vlastní zákonné podmínky, vede se o něm samostatné řízení a vybočení z jejich rámce není předmětem přezkumu v žádném dalším řízení. Předmět tohoto řízení se nevyprázdňuje „odpykáním si“ trestu. Soud posuzuje zákonnost rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. i v případě, že došlo ke splnění povinností jím uložených.

[18] Soud dále přistoupil k přezkumu výtky rozporné judikatury, neboť v případě, že by tato byla důvodná, musel by řízení přerušit a věc postoupit rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na rozporné závěry pátého (rozsudek č. j. 5 As 74/2010-74) a desátého (rozsudek č. j. 10 As 174/2017-27) senátu stran správního uvážení.

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 74/2010-74, uzavřel, že ustanovení o zadržení řidičského oprávnění *„nedávají správnímu orgánu žádný prostor pro vlastní úvahu o aspektech předmětného jednání či pro zohlednění jiných než v těchto ustanoveních uvedených kritérií. Stěžovatel tak vytýká nedůvodně správním orgánům nevyužití správního uvážení v případě, kdy jim zákon pro správní uvážení žádný prostor nedává.“*

[21] V rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27 Nejvyšší správní soud naopak uvedl, že *„[j]ak správní orgány, tak městský soud odkázaly na rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74, který dospěl k závěru, že § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení. Soud to tehdy zdůvodnil tak, že toto ustanovení (stejně jako s ním související § 118a odst. 1) neobsahuje žádná kritéria, která by bylo možno při rozhodování zvažovat, a naopak jednoznačně přikazuje správnímu orgánu, jak rozhodnout.“* K tomu připomněl, že rozšířený senát se k otázce správního uvážení vyjádřil ve svém usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, takto: *„Pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací ‚správní orgán může‘, ‚lze‘ apod.“* V této souvislosti poukázal na řadu rozsudků, v nichž se správní uvážení váže na slovo „může“ či „je oprávněn“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-52, č. 1194/2007 Sb. NSS, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95, č. 2429/2011 Sb. NSS, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, č. 2066/2010 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 78/2011-184, č. 2564/2012 Sb. NSS, ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 Afs 55/2012-23, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 Afs 168/2015-45, či nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 27/97, a ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 21/16).

[22] Pro výše uvedené desátý senát uzavřel, že „[o]jedinělý rozsudek NSS ve věci 5 As 74/2010, který veškerou tuto judikaturu z doby před rokem 2011 pominul (ač její závěry jsou opakovaně přebírány až do současnosti) a na nějž nenavázala žádná další rozhodnutí (kromě právě přezkoumávaného rozsudku městského soudu a ještě jednoho rozsudku jiného krajského soudu, proti němuž nebyla podána kasační stížnost), proto nemůže být důvodem, pro který by bylo třeba předložit věc rozšířenému senátu.“ S tímto závěrem se nyní rozhodující senát plně ztotožňuje. Jedná se o osamocený judikaturní počín, tzv. judikaturní exces (k nim srov. KADLEC, Ondřej. *Role velkých senátů nejvyšších soudů a pléna Ústavního soudu při dotváření práva* [online], Praha, 2019, Dostupné z: *Role velkých senátů nejvyšších soudů a pléna Ústavního soudu při dotváření práva* | Digitální repozitář UK (cuni.cz), Disertační práce. Karlova univerzita. Právnická fakulta s. 86), v němž se pátý senát jednak nevypořádal se závěry prejudikatury, ale také opomněl reflektovat závěry stran správního uvážení instančně nadřízeného Ústavního soudu. Rozsudek pátého senátu byl nadto fakticky překonán obecnými východisky sjednocujícího tělesa Nejvyššího správního soudu – rozšířeným senátem.

[23] Stěžovatel ostatně ani neoznačuje žádné rozsudky Nejvyššího správního soudu, které by uvedený rozsudek pátého senátu vybočující z jeho ustálené judikatury k institutu správního uvážení následovaly. Nejedná se tedy o následovatelný, v obecné rovině normativně působící právní názor. Rozšířený senát přitom v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018-31, č. 3896/2019 Sb. NSS, bod 24, uvedl, že „[ú]čelem zapojování rozšířeného senátu je, aby rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu vycházela z jednotného výkladu právních norem. Do pravomoci rozšířeného senátu tak patří řešení pouze takových právních otázek, ohledně kterých na půdě Nejvyššího správního soudu aktuálně existuje více reálně následovatelných, v obecné rovině normativně působících právních názorů. Jinými slovy, rozšířený senát musí mít 'o čem' rozhodovat. Naopak toto těleso nemá řešit otázky, na které si mohou tříčlenné senáty a adresáti judikatury Nejvyššího správního soudu na základě dosavadního vývoje judikatury odpovědět sami. K této myšlence se rozšířený senát přihlásil již v roce 2006, kdy uvedl, že jeho pravomoc není možné vnímat striktně podle slov § 17 odst. 1 s. ř. s., ale z 'komplexního a funkčního hlediska' (usnesení rozšířeného senátu č. 2 AfS 66/2004-53[...]).“ V bodě 37 tohoto usnesení pak rozšířený senát shrnul, že „není povolán řešit judikaturní rozpory v situaci, kdy je zřejmé a objektivně doložitelné, že odchýlný právní názor vyjádřený v předchozím rozhodnutí soudu již nemá žádné obecné normativní účinky.“

[24] V souzené věci proto nevyvstala potřeba postoupit věc rozšířenému senátu.

[25] Stěžovatel, byť stran správního uvážení vycházel z rozsudku č. j. 5 As 74/2010-74, dále tvrdí, že správní orgány provedly správní uvážení v souladu s rozsudkem č. j. 10 As 174/2017-27. Tomuto tvrzení však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Úvahami na druhé straně rozhodnutí, na něž poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti (sdělení žalobce, že předešlý večer vypil nějaké pivo, účelové prodlužování a zdržování kontroly), magistrát zjevně zdůvodňoval, proč podle něj policistům legitimně mohlo vzniknout důvodné podezření, že by žalobce mohl řídit vůz pod vlivem alkoholu. Jak ovšem plyne z rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27, samotné důvodné podezření z řízení vozidla pod vlivem alkoholu není bezvýhradným zákonným příkazem k rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu: je to bod, v němž teprve správní orgán začíná uvažovat, zda řidičský průkaz zadrží, nebo nikoli. Žádné konkrétní důvody, proč bylo nezbytné žalobci zadržet řidičský průkaz až do doby

pokračování

pravomocného rozhodnutí o přestupku, však magistrát neučinil. Ve zbytku uvedl pouze úvahy týkající se obecně smyslu a účelu právní úpravy silničního zákona týkající se zadržení řidičského průkazu a na jejich základě bez dalšího konstatoval nedostatek respektu žalobce k povinnostem stanoveným zákonem. Stěžovatel k úvahám magistrátu pouze doplnil, že se žalobce nepodrobil odbornému lékařskému vyšetření, čímž porušil významný zájem společnosti na zjištění jeho ovlivnění návykovou látkou.

[26] Městský soud tedy správně uzavřel, že správní orgány učinily toliko obecné úvahy o společenské škodlivosti (nebezpečnosti) protiprávního jednání vytykaného žalobci. Jde o obecné úvahy generické povahy, které nelze označit za přezkoumatelné správní uvážení o tom, jaká rozumná kritéria by měla být naplněna pro tak závažný následek, jakým je předběžné zadržení řidičského průkazu (okolnosti skutku, míra intoxikace řidiče, jeho přestupková minulost...), a o míře naplnění těchto kritérií. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětnou úvahu stěžovatele stran přestupkové minulosti žalobce, která se objevuje až v kasační stížnosti. Opakovaně totiž judikoval, že důvody správního rozhodnutí nelze doplňovat v soudním řízení (viz rozsudky ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Azs 6/2014-27, ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014-20, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, atd.).

[27] Co se týče otázky vypořádání odvolacích důvodů odkazem na rozhodnutí vydané v řízení o přestupku (uložení zákazu řízení motorových vozidel) Nejvyšší správní soud nesdílí kategorický závěr městského soudu, že takový postup nelze aprobovat. Byť by bylo obecně jistě vhodnější, aby správní orgán alespoň ve zkratce zreprodukoval podstatu argumentace k daným odvolacím námitkám uvedenou v odkazovaném rozhodnutí, lze si v duchu zásady hospodárnosti představit, že ob stojí i prostý odkaz na jiné související rozhodnutí ve věci téhož účastníka řízení. Podstatné je, aby bylo takové zdůvodnění pro účastníka natolik přehledné a srozumitelné tak, aby mu bylo nepochybně zřejmé, jak správní orgán o jeho námitkách uvažil.

[28] V posuzované věci stěžovatel vypořádal část odvolacích námitek žalobce odkazem na své předchozí rozhodnutí ve věci samotného přestupku, neboť žalobce uplatňoval obsahově stejné námitky. Městský soud přitom žalobu žalobce ve věci daného přestupku zamítl rozsudkem ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16 A 4/2020-94. Žalobce však posléze podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 226/2022-41, vyhověl a zrušil nejen uvedený rozsudek, ale i jemu předcházející rozhodnutí stěžovatele o přestupku. Uvedl, že v projednávané věci bylo nutné se vyjádřit k odvolacím námitkám „*které mohly mít vliv na posouzení toho, zda stěžovatel [nyní žalobce, pozn. soudu] skutečně spáchal daný přestupek, zejména k námitce, že stěžovatelova právní zástupkyně údajně vyjádřila v 9:43 hod. souhlas s podrobením se odbornému lékařskému vyšetření. Též bylo třeba vyjádřit se k důkazům, kterými se toto tvrzení stěžovatel snažil prokázat v odvolání. Tuto povinnost žalovaný nesplnil. Žalovaný se měl též vyjádřit k námitce, že stěžovatel nebyl poučen o následcích odmítnutí výzvy k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Žalovaný sice na straně páté rozhodnutí o odvolání uvedl, že stěžovatel byl poučen o důsledcích odmítnutí tohoto vyšetření, nicméně není zřejmé, na základě čeho k tomuto závěru dospěl. Sám městský soud ostatně následně v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že daného*

poučení se stěžovateli ve skutečnosti nedostalo. Žalovaný též nevypořádal námitku, zda zasahující policisté měli (anebo potřebovali mít) důvodné podezření na požití alkoholu.“ V projednávané věci přitom stěžovatel odkázal na toto své rozhodnutí mimo jiné právě stran zjištění skutkového stavu (v otázkách, zda žalobce souhlasil s podrobením se odbornému lékařskému vyšetření, zda byl řádně poučen ze strany zasahujících policistů a řádně vyzván k podrobení se zmiňovanému vyšetření). Jinými slovy, odkázal na své rozhodnutí právě v části, kterou Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku shledal nepřezkoumatelnou. Jelikož nyní přezkoumávané rozhodnutí stěžovatele obsahovalo prostý odkaz na závěry, které byly shledány nepřezkoumatelnými, nelze než konstatovat, že i v nyní posuzované věci je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné. Ostatně ani městský soud se s rozsudkem č. j. 16 A 4/2020-94 neztotožnil a vypořádání námitek označil jako nedostatečné (bod 56 napadeného rozsudku).

[29] Lze proto uzavřít, že v souzené věci došlo ke zrušení rozhodnutí o přestupku pro nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí stěžovatele odkazovalo v rámci vypořádání odvolacích námitek stejných pro obě řízení právě na zrušení rozhodnutí stěžovatele o přestupku, které kasační soud v této části shledal nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl důvod o věci uvážít rozdílně. Uzavírá proto, že stěžovatel se řádně nezabýval odvolacími námitkami, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Nedošlo tak k řádnému zjištění skutkového stavu.

[30] Konečně, za mimoběžné je třeba považovat úvahy stěžovatele stran dalšího postupu po zrušení rozsudku městského soudu v souvislosti se zamítnutím žaloby proti rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 As 226/2022-41 zrušil rozsudek městského soudu ve věci přestupku, stejně tak i rozhodnutí stěžovatele o něm. Procesní situace popisovaná stěžovatelem v kasační stížnosti tak nemá oporu ve skutkovém stavu řízení o přestupku.

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou.

[32] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl naopak v řízení plně úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli.

[33] Náklady řízení spočívají v odměně advokátky, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Částku je třeba navýšit o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupkyně povinna odvést, na konečných 4114 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupkyně.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2023

David Hipšr
předseda senátu